

[Socialministeren.]

ning, kan indtægten være ca. 4 900 kr., uden at folkepensionen nedsættes, medens den nu kun kan være 2 900 kr.

Der er altså ikke tale om, at privatpensionisternes forhold er blevet forringet, tværtimod. Jeg har da også forstået det sådan, at det, man er utilfreds med, er, at formueejerne er blevet stillet noget gunstigere i forhold til fradragsreglerne end privatpensionisterne. Efter den ændring, der er foreslået og vedtaget her ved tredje behandling, er dette forhold noget ændret, og jeg vil mene, alt taget i betragtning, at begge de nævnte grupper bør være tilfredse med de forbedringer, forslaget indeholder for dem.

Den 1. oktober 1957 træder reglerne om en folkepension uden hensyn til økonomiske forhold i kraft. Foreløbig er denne del af folkepensionen, som ydes til personer over 67 år, der ikke kan få indtægtsbestemt folkepension, som bekendt sat til et beløb svarende til 9 pct. af den gennemsnitlige bruttoindkomst, for tiden indtil 31. marts 1958 1 020 kr. for ægtepar og $\frac{2}{3}$ heraf eller 684 kr. for enlige.

Denne folkepension tilkommer efter forslaget ikke personer, der får pension fra stat og kommune eller fra koncessionerede selskaber. Tjenestemændene har givet udtryk for utilfredshed med, at de skal bidrage til folkepensionen, uanset at de ikke er berettigede til mindstebeløbet. Tjenestemændene har som bekendt ligesom andre krav på den indtægtsbestemte folkepension i de tilfælde, hvor deres indtægter hjemler ret dertil. Men altså, tjenestemændene er noget utilfredse med, at de skal betale bidraget. Jeg synes imidlertid, at udvalget har peget på noget væsentligt med de bemærkninger, der er fremført i tillægsbetænkningen, og hvorefter dette forhold efter udvalgets opfattelse bør tages i betragtning ved fastsættelsen af tjenestemændenes fremtidige lønnings- og pensionsvilkår. Dertil vil jeg gerne føje, at jeg har forstået tjenestemændene sådan, at de

gerne vil være medvirkende til at hjælpe de nuværende rentemodtagere til noget bedre økonomiske kår. Det sker med gennemførelsen af dette lovforslag, og det må jeg så måske bede tjenestemændene have i erindring, når bidraget skal betales.

Det har været diskuteret, hvordan kommunalbestyrelserne skal administrere denne lov. Det er ikke meningen, at der skal oprettes nye administrative organer. Det var man også i udvalget enig om, ligesom man var enig om, at kommunalbestyrelsen kan delegere sin kompetence til et i forvejen bestående udvalg.

Det ærede medlem hr. Svend Jørgensen spurgte, om jeg ville bekræfte, at folk, der er 67 år, kan rette henvendelse til kommunalbestyrelsen om at få folkepensionens mindstebeløb. Det skal jeg gerne bekræfte. Det ærede medlem spurgte også, om mindstebeløbet eventuelt kan udbetales kvartalsvis. Jeg har nu regnet med, at det skulle udbetales månedsvis, men jeg skal gerne overveje spørgsmålet endnu en gang.

Den forbedring af rentemodtagernes kår, som gennemføres ved loven, omfatter også invaliderentemodtagere, der fremtidig benævnes invalidepensionister. For disse gennemføres yderligere en forhøjelse af invaliditetstillægget, der fremtidig gøres ens for hele landet. Som det fremgår af udvalgsbetænkningen, er det min hensigt at nedsætte en kommission til undersøgelse af invalidernes forhold, for at det kan blive klargjort, om der er behov for yderligere ændring i lovgivningen for disse.

Det ærede medlem hr. Søren Olesen kredsede om den påstand, at vi kunne have fået en bedre lov, hvis man havde holdt sig til, hvad der kunne opnås enighed om. Mig bekendt er det lovforslag, vi her har til behandling, netop det, der var mulighed for at opnå enighed om, og skulle de gamle og invaliderne vente, til der kunne opnås enighed om retsforbundets ønsker, kunne der måske være gået 7 år til udover de 7 år i folkeforsikringskommissionen, hvoraf det ærede medlem hr. Søren Olesen var medlem.